

ช่อดอกทานตะวัน

โดย โนเอล แลมเบิร์ต บาร์ริส
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในเคนเนติกัต

เอมาลีตามคุณพ่อคุณแม่ผ่านประตูโบสถ์ เสียงเปียโนบรรเลงเพลงสวดดังไปทั่วห้องนมัสการ เอมาลีกับครอบครัวของเธอพบม้านั่งตัวหนึ่งและนั่งลง การประชุมสวดระลึกเริ่ม และไม่นานทั้งสาขาที่ร้องเพลงเปิด ขณะร้องเพลง เอมาลีสังเกตเห็นซิสเตอร์ไอซาเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันนั่งอยู่ใกล้ๆ แต่ซิสเตอร์ไอซาไม่ได้ร้องเพลง เธอขมวดคิ้วอยู่

ซิสเตอร์ไอซามักจะใจดีกับเอมาลีเสมอ แต่เธอดูเศร้ามาก เอมาลีรู้ว่าเธออาศัยอยู่คนเดียว บางทีเธออาจจะเหงา เอมาลีหวังว่าเธอจะทำอะไรบางอย่างเพื่อช่วยได้ แต่จะทำอะไรดีล่ะ?

สัปดาห์ต่อมา เอมาลีขี่จักรยานไปตามถนนสายยาว เธอขี่ผ่านทุ่งใหญ่สีเขียว เอมาลีรู้สึกอุ่นที่ผิวเพราะดวงอาทิตย์ไม่นานเธอมาถึงทุ่งทานตะวัน ดอกไม้สีเหลืองสดใสพลิ้วไปตามสายลมเบาๆ และชูช่อดอกทานตะวัน

ต้นทานตะวันสูงมากและใหญ่มาก!

ป้ายข้างๆ ทุ่งบอกว่าคุณทานตะวันฟรี! เอาไปได้เยอะเท่าที่ท่านต้องการ

เอมาลีจ้องมองทุ่ง ดอกไม้นั้นดูเหมือนมหาสมุทรสีเหลืองยืมนุ่มให้ท้องฟ้า

เธอจอตระจำจักรยานและเก็บดอกไม้มาช่อหนึ่ง ให้คุณแม่ก็ดีนะ! คุณแม่ชอบดอกไม้ แต่ก็มีดอกไม้มากพอที่จะให้เธอเก็บเพิ่มให้คนอื่นได้เช่นกัน

มีชื่อหนึ่งเข้ามาในความคิดเธอ: ซิสเตอร์ไอซา บางทีดอกไม้จะช่วยให้วันของเธอสดใสขึ้นได้

“ฉันหวังว่าเธอจะชอบดอกทานตะวัน” เอมาลีพูดกับตนเองเบาๆ แต่เธอกังวลเล็กน้อย จะเป็นอย่างไรถ้าซิสเตอร์ไอซาคิดว่าแปลกที่เธอให้ดอกไม้?

เอมาลีหยุดเก็บดอกไม้ เธอถูกลีบนุ่มๆ ระหว่างนิ้วมือของเธอ บางทีเธอไม่ควรมอบดอกไม้ให้ซิสเตอร์ไอซา

เอมาลีต้องการ
ช่วยเหลือ แต่ต้อง
ทำอย่างไร?

ไม่ เอมาลีคิด เธอรู้ว่าควรมอบดอกไม้ให้ซิสเตอร์ไอซา ดอกไม้ อาจไม่ทำให้ทุกอย่างดีขึ้น แต่เอมาลียังคงต้องการช่วยแม่ในวิธีที่เล็กน้อย เธอมอบดอกไม้ให้ซิสเตอร์ไอซาที่โบสถ์พรุ่งนี้ได้

เอมาลีใช้เวลาเพื่อเก็บดอกไม้ที่ดีที่สุด เธอเก็บดอกทานตะวันและใส่ไว้ในตะกร้าจักรยานอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็กระโดดขึ้นจักรยานและขี่กลับบ้าน สีเหลืองสดของดอกไม้ดูสวยงามพร้อมกับสีเขียวเข้มของป่าที่อยู่ด้านหลัง

เมื่อเอมาลีกลับบ้าน เธอผูกข้อแต่ละข้อด้วยริบบิ้น เธอมอบให้คุณแม่หนึ่งช่อ

คุณแม่ยิ้มกว้างเมื่อเห็นช่อดอกทานตะวัน “ขอบใจนะ! มันสวยมาก” เธอใส่ดอกไม้ไว้ในแจกันบนโต๊ะ

วันรุ่งขึ้น เอมาลีนำช่อดอกทานตะวันอีกช่อไปโบสถ์ เธอพบซิสเตอร์ไอซานั่งอยู่คนเดียวบนม้านั่ง

“สวัสดีค่ะ” เอมาลีพูด “หนูเก็บดอกทานตะวันมาให้คุณค่ะ”



เอมาลียื่นดอกไม้ให้ เมื่อซิสเตอร์ไอซาเห็นดอกไม้ เธอยิ้ม เอมาลีไม่ได้เห็นเธอยิ้มมานานแล้ว ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยแสงสว่าง

“ขอบใจค่ะ” ซิสเตอร์ไอซากล่าว เธอกอดเอมาลี “นี่เป็นดอกไม้ที่ฉันชอบมาก”

เอมาลียิ้มเช่นกัน เธอไม่รู้ว่านี่เป็นดอกไม้ที่ซิสเตอร์ไอซาชอบ! แต่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงกระตุ้นเตือนให้เธอทำช่อดอกไม้ให้ซิสเตอร์ไอซา และเอมาลีสำนึกคุณที่เธอทำตาม



“หากท่านมีความคิดที่จะทำ
สิ่งที่ดี นั่นเป็นการกระตุ้นเตือน
จากพระวิญญานบริสุทธิ์”

เอ็ดเดอร์เดวิด เอ. เบคเนอร์, Face to Face
(การถ่ายทอดสำหรับเยาวชนทั่วโลก,
12 พฤษภาคม 2015),
คลั่งกันกว่าพระกิตติคุณ